

CARMENEK

1.

*válságos aratás partjain átjutok
vén vásznát lobogóm fürdeti harmaton
szél végigveri, sár megaranyozza, hogy
rétekhöz hasonítsa majd.*

2.

*selymében viruló vérpipacsok, hajas
vadzabszár lebeg, ég kék vizein inog,
mint csónak üregében fiú és leány
rejtőznek: titok és hideg.*

3.

*búzában tavi kék ring, a virága: hűs
bársonyban lapuló szikra, az ég üveg
tintája kiborult, így szökött el a fény,
kék láng jár a füvek között.*

4.

*termékeny nyaraim nádi sípon dalok,
mély körrajzok a búzában, a rozsban, vagy
kéklő árpavetésben, suhogó kaszák
mentén ellapuló arany.*

5.

*jelzések tititáját kopogom, betűk
titkos jelszavait, lenne szabad szavam,
lennék én szabad, s égő arabeszkjeim
felgyújtott gabonában út.*

HALOTTUNK, HŐSÜNK

*Nem bízunk Istenre a pusztítást.
Sem az időre – szól egy reszketeg.
Ölünk, s ölelünk új szülöttet.
Az ölelésért lenne az egész?
Vagy az ölés kedvéért ölelünk?
De szüntelenül vérzik a világ
és mindhiába fáj a szeretet.
A szerelem is szüntelen sajog.
Az utcazajban vajon hallani?
Valaki megszámolja a halált?
A statisztikából nem tudható
csak az öldöklők optimizmusa.
„Sose halunk meg!” – ordítja egy száj
s már földre rogy mellette valaki.
Halottunk? Drága hősünk? Ki lehet?
Majd eldöntik a nagyok asztalánál.
„In nomine Patris...” – kedves fiaim
aludjatok csak, csend van odaát.*

*Mondd, mennyit ér a lelked, drága testvér?
Széth otthonában mennyit adnak érte?
Arcod örökre elveszett, kivéste
a mindenségből egy fényes golyó
egy sokkal fényesebb, mint kurta léted.
Pohár rezeget és benne italod –
eztán soha többé nem tükröződöl.
A halál is csak egy sebes folyó
hömpölyget, ringat, túlsó partra lök.
Csak szíved marad itt, a megszökött.*